

Na hrobech indianských.

Zem svobodná a přeč tu bezpráví,
jak děsného neviděly světy;
zmar každý krok a zločin krvavý,

Když na vaši si tyran stoupá šíjí
a do prachu vás šlapě poroby,
tu ku poplachu všechny zvony bji;

Však tento lid, jenž tisk' vás v náruč,
když po kapkách se krve umuěí
a v srdce družné, prosté, otevřené

Leč budu psát, však lichémi ne slovy,
vždyť viděl jsem tu zem jak čárny ráj,
s jezery modrými, že azurový

A z pod větviny dlouhé, tmavostinné
se řeky proudí čistá, křišťálová,
jak slza když se z pod obočí fine.

Kde wigvam stál, se táhnou do šira
a línou vaše města jako houby,
a v lesích pádná houká sekera

Kde osvěta, "jež dána temnot robuť"
Jež vystvali jste odtud jako laň,
že nemá místa pro své hlavy mládky,

Volnost jste sobě zbudovali tady,
evropský otrok zdání o ní nemá,
však strážněnu jí krvi vidím všady

A buďte volni, všeho ze světa
že z prachu k vám zřít budou otroci
a svitit vám ta vaše osvěta

Zápisky Hany Kvapilové.

Na bílé skále osamělá žena
v modravých dálkách cosí
vyhlídá.
Zůstala náhle družka
opuštěná

ZÁPISKY HANY KVAPILOVÉ, jak
již dříve oznámil jsem ve zprávách ze
staré vlasti, vyjdou v době nejbližší

ti, jakou vzácnou duší byla zezulá
umělkyně, tak mnohdy v českém světě
nepochopená, pro ty své krásné vlast-

Kde osvěta, "jež dána temnot robuť"
Jež vystvali jste odtud jako laň,
že nemá místa pro své hlavy mládky,

NA ŠIROKÝCH VODÁCH.

Črta psána byla na ledi, jedoucí ze
Stockholmu do vnitrozemních prúplavů
v roce 1896. Hana Kvapilová lu-

Moře chladlo, stydlo, osamělo.
Daleké lesy dýchaly parami, jež
houstly, břehy západu zžernaly,

DOPIS PŘÍTELI.

Bude asi málo komu známo, že do-
pila tento plátik Karlu Horkému, spiso-
vateli a kritiku. Psala jej — jak dru-

Zila jsem poslední dvě leta jako
ve vyhnanství, nebylo-li práce v
divadle. Bála jsem se každého

Tim větší moje udivení, že na-
šel se člověk, nevěřící všem těm
zmatenostem, nepravdivým, od-

Vyplnění tohoto ideálu uvidíte
(bohužel!) u cizích herců. Do-
sáhlo toho moskevské umělecké

Myslím, toto že dokázali jen li-
dové veliké kultury duševní, lidé
veliké noblesy, literárních kvalit,

Nezapomenete Savické, Stanislav-
ského, Artema, Knipperové, Kače-
lova! Není bolesti na světě, není

Když jsem se nyní z Berlína
vrátila a četla Váš článek, připad-
ala jsem si jako někdo, komu ne-

ZE SLOVENSKA.

Všude Slováčkové pokore-
ní, ujařmení ani nechtící svého
podružného, hanebného postavení.

Neomlala jsem tušení, že ves Pi-
šťany je tak daleko od lázni, kde
bydlím, a na radu dala jsem se do-

člověka, kterou táhne člověk a
strká člověk. Zdála se mi nemož-
ným, zapřáhnout do vozu lidi, ne-

člověka, kterou táhne člověk a
strká člověk. Zdála se mi nemož-
ným, zapřáhnout do vozu lidi, ne-

O všem jsem přiložila, hodně, za-
sloužili také honorář, a za to mi

Naproti u kaple sedí babka,
zkřehlá, v dešti; když hrní a bli-
ská, sedne a skřeí se pod veliký

Vzpomínka z mládí, když vy-
hořelo národní divadlo.
Děti, každé s objemným balí-

Děti, každé s objemným balí-
čkem pod paží, proplétaly se
krámky ovocnářek na tržišti. Ani

Když jsem se nyní z Berlína
vrátila a četla Váš článek, připad-
ala jsem si jako někdo, komu ne-

ruce tíží uvadly. Vešly do pro-
tějšího domku, složily ranečky na
zem a čekaly. Někjaké slzami pro-

Steininger: malý, tučný človi-
ček se širokým býčím týlem, zr-
zavou hlavou, s tváří pihami skro-

Mluvil vysokým, ostrým hlasem,
jako když malinký, zlý pes štěká.
Prsty mnul silný zlatý řetěz a vel-

Hoř smrtelně zbledl, a hrdá
zlost pokrivila jeho tvář. Byl v
té chvíli nápadně matce podoben.

"Nepotřebovali jsme peněz pro
sebe," řekl pyšně. "Byly určeny
k něčemu jinému. A nechcete-li

Něco svezlo se kolem uslinta-
ných rtů; řekla bych málem jako
útrpné pousmání. Rozhlídl se po

STAŠA BALETKA.

"Poslouchej, Stašo, nevydržím
sedět na sedadle! Podívej se mi
do očí a neusmívej se pořád, po-

Staša se zasmála koketním smí-
chem, zvláštním jen jí, jenž při-
pomínal drobné perličky prudee

Vyskočil, objal jí rameny, ja-
koby jí chtěl rozdrtit, a vášnivě
jí libal, ústa, oči, ramena, a nichž